

kedes for fædrene fra de seks lande, og det har senere bredt sig til de 25 medlemslande, men vi skal videre.

Denne baggrund er grunden til, at Det Radikale Venstre altid har støttet udvidelsen, og det gør vi fortsat. Vi kæmpede for, at de ti lande skulle komme ind samtidig og ikke blive opdelt i A- og B-hold, og det var jo netop for at sikre fred og sikkerhed. Jeg pointerer det, fordi vi nu også skal optage Bulgarien og Rumænien, og vi synes, vi skal gå videre med de øvrige ansøgerlande og også Balkanlandene, hvis de har lyst til at blive medlemmer.

Jeg vil godt specielt nævne Tyrkiet, fordi vi synes, at det er vigtigt, at Tyrkiet også bliver optaget, og vi synes faktisk også, at det er vigtigt, at Tyrkiet optages på samme måde som alle de andre lande. Det er lidt ærgerligt, at det ikke sker. Det er interessant, at befolkningerne jo også synes, at der skulle være tale om den samme måde at optage alle landene på. Man skulle bekende sig til demokrati og menneskerettigheder, mindretalsbeskyttelse osv., men hvis man gjorde det, var det også muligt at blive optaget.

Men Tyrkiet bliver ikke opfattet som nogen af de andre lande. Der bliver stillet særlige krav til Tyrkiet, og det synes vi i virkeligheden ikke er fair. Der bliver i meget høj grad henvist til Københavnerkriterierne, og så bliver der så nævnt absorptionskapacitet.

Kl. 16.15

For at hr. Svend Auken og andre ikke skal blive dårlige, står det slet ikke i Københavnerkriterierne, og det er jo interessant. Der står:

»Unionens evne til at optage nye medlemmer uden derved at sætte tempoet i den europæiske integration over styr er ligeledes af stor betydning og bør indgå i overvejelserne i såvel Unionens som ansøgerlandenes almindelige interesse.«

Men det interessante er jo også, at det ikke var særlig centralt, dengang man lavede Københavnerkriterierne. Nu har det pludselig fået en central betydning, det får det netop over for Tyrkiet, og – igen – det synes vi ikke er fair.

Det har så yderligere skabt det problem, at Frankrig har lovet sin befolkning, at der skal være folkeafstemning. Det er heller ikke sket for nogen af de andre lande. Det vil sige, at Tyrkiet ikke behandles på samme måde som de andre, og det synes vi er urimeligt.

Jeg synes så i øvrigt, det er interessant at finde ud af – og det skal jeg spørge udenrigsministeren om om han ved lejlighed kan svare på, for

jeg tror ikke, han kan svare på det nu – om grundlovens § 42, stk. 6, udelukker eller ikke udelukker, at Danmark faktisk kunne holde en folkeafstemning om Tyrkiets optagelse. Det er sådan en meget uklar sætning, og jeg skal lade være med at læse den op her, for jeg synes ikke, det er rimeligt at spørge om det sådan lige pift her, men det er jo da vigtigt at få det at vide på et eller andet tidspunkt. Jeg tror, vi vil bede om et responsum på denne sag. Jeg tror faktisk ikke, vi har fået det.

Men EU har jo ikke kun ændret sig i bredden, det har også ændret sig i dybden på flere områder, og det er så ... det kan ikke være rigtigt, jeg har ikke talt i ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Nej, nej, tal nu videre.

Lone Dybkjær (RV):

Jamen vi har 10 minutter, ikke?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

5 minutter.

Lone Dybkjær (RV):

10 minutter har vi. Nu må man undskylde mig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Kør nu videre.

Lone Dybkjær (RV):

Flere og flere områder er blevet draget ind i samarbejdet, og derfor har vi selvfølgelig også haft traktaterne.

I 1992 stemte et flertal i Danmark nej til traktaten, og vi fik så de undtagelser, som vi har i dag, de fire forbehold. Når jeg tager den her afstemning frem, er det ikke for at gå ind i den diskussion, der har været tidligere, men fordi Det Radikale Venstre mener, at vi skal se at få afskaffet de forbehold så hurtigt som overhovedet muligt, og det vil vi fast blive ved med at sige. Vi synes, de skal diskuteres, vi synes, de skal afskaffes.

Vi har selv foreslået, at man skulle afskaffe forsvarsforbeholdet her og nu. Der er et flertal, der er enig med os i, at forsvarsforbeholdet skal afskaffes, men bare ikke her og nu. Vi synes, det er vigtigt, at vi får den debat, og vi synes i virkeligheden også, det er vigtigt, at vi får den afstemning nu.

Det bliver jo ikke mindre aktuelt, når det drejer sig om forbeholdet om retlige og indre anlig-